

Inne i glaskupan

jag är en soldat, en överlevare
från slagfälten, jag är det levande ordet
bakom lyckta dörrar
ingen som ser, ingen som hör
ingen förstår
utanför hemmets dörr
vem hör hjärtats tysta gråt
slagsmål ord böljar genom rummet
liemannen ligger ofta i försåt
utanför vinternatten
skira särken isiga trappen
vem hör ordet förlåt
de varma händerna
hjärtat som nästan
slutade att slå
vem är vi att döma
vem är vi att förstå, om vi inte
Golgatvandringen måst gå

vem vet vad som finns i garderoben
där vitögat vändes bak och fram
jag är gräshoppan med långa starka ben
sjunger högt i månens sken
droppar av färg
droppar av blod
droppar av sorg och mod

jag är en soldat som ibland går
över gränserna, då jag får
glassplitter händerna
vi dör och dör, reser oss ur askan
det tillhör livet som är oss givet

musik gör oss fria på olika sätt
euforisk tåspetsdans ger magisk glädje
drömmarna klättrar i trädet
plockar prästkragar på ängen
känner hallonets mognad på tungan

solar i oss själva

den jag en gång släppt in, bor där för alltid
hyresfritt, jag är lycklig även om jag gråter

när jag är ordens färg

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren the wildcat med Poeter.se id #102214 innehar upphovsrätten